

ویژگی های والدین موفق

- ارتباطشان عمیق است

ارتباط آنها با فرزندان شان بسیار عمیق و از همان سنین شیرخوارگی برقرار می شود. وقتی بچه دار می شوند قبول می کنند که اول پدر یا مادر هستند و بعد معلم، مهندس، کارمند فلان شرکت و ... و برعکس تصور خیلی ها که فکر می کنند شیرخوار چیزی درک نمی کند، می دانند که اتفاقا همه چیز توسط کودکان ثبت و ضبط می شود و بعدها همان مسایل توسط آنها بروز داده می شود. آنها تمام نیازهای شیرخوار را فراهم کرده و از همان ابتدا به او می فهمانند که تنها منبع اعتماد و تکیه گاه او هستند. این ارتباط عاطفی عمیق به این صورت پایه ریزی شده و برای همیشه باقی می ماند.

- نیازهای فرزندشان را می شناسند

آنها خوب درک می کنند که هیچ گاه مسایل مالی و امکانات، جایگزین وقت و زمانی که باید برای فرزند صرف کنند، نمی شود چون پول، پیشرفت شغلی و تحصیلی قابل جبران است اما هر دوره عمر فرزندان با خصوصیات و نیازهای ویژه، اگر نادیده گرفته شود اصلا قابل جبران نیست و صدمات وارده به دلیل کمبود وقت و یا بی توجهی والدین، می تواند عواقب ناگوار، پیچیده و غیرقابل جبرانی به بار بیاورد.

- حمایت می کنند، ادعا نمی کنند

بهترین و موثرترین کارها را به عنوان یک حامی و پشتیبان خوب برای فرزندشان انجام می دهند اما قبول می کنند که خودشان هم نقایصی دارند. به این ترتیب، راه را برای رفع نقایص خود بازمی گذارند و با این روحیه، فرزندشان هم در این موارد، آنها را می بخشد.

- آنها می دانند که "دو صد گفته چون نیم کردار نیست"

می دانند برای بچه ها، رفتار و عملکرد بهتر از گفتار و نصیحت است. سخنرانی و سرزنش به ندرت در بچه ها (در سنین مختلف)، تاثیر می گذارد. در عوض رفتار والدین پیامی واضح و رسا به همراه دارد. در گفتار و رفتار این والدین صداقت و مهربانی وجود دارد و فرزندان شان نیز همین گونه بازمی آیند.

- اول گوش می کنند، بعد حرف می زنند

قبل از آنکه حرف بزنند به صحبت های فرزندشان گوش می کنند. هر چه بیشتر گوش می کنند فرزندشان بیشتر برایشان تعریف می کند و این یک مکالمه موثر محسوب می شود. آنها می دانند که اعتماد به نفس، سنگ بنای سلامت عاطفی و روانی است و

فرزندشان در صورتی اعتماد به نفسی محکم و پایدار پیدا می‌کند که خودش انتخابگر باشد و تحت نظارت والدین، خودش تصمیم بگیرد. وقتی می‌خواهند رفتار منفی او را تصحیح کنند لااقل دو رفتار را پیشنهاد می‌کنند تا خودش انتخاب کند.

- درست تنبیه می‌کنند

آنها معتقدند که موثرترین تنبیه، عدم تایید فرزند (البته به صورت موقت) است که همیشه باید همراه با توضیحات کافی به فرزند باشد که چرا این عدم تایید به وجود آمده و راه رفع آن چیست.

- زیاد حرف نمی‌زنند

به سوالات فرزندشان با توجه به رده سنی و درک او پاسخی ساده و صحیح می‌دهند و معمولاً از مباحثه طولانی خودداری می‌کنند؛ یعنی در هر سن، اطلاعاتی متناسب به فرزندشان ارائه می‌دهند و خوب می‌دانند که ریختن یک بشکه چای در یک فنجان کاری بیهود است!

- حد خودشان را می‌شناسند

به این موضوع توجه دارند که فرزندشان در طول زندگی خود روابط بسیاری برقرار می‌کند؛ با دوستان، معلمان، فامیل و ... حتی اگر در دوره‌ای خاص این روابط ویژه‌تر شود باز هم درنهایت، این پدر و مادر هستند که جایگاه خاصی در ذهن او دارند که دائمی است. به همین دلیل روی نقش خود دقت بیشتری کرده و آن را محکم حفظ می‌کنند.

- دنبال تشکر نیستند

آنها می‌دانند که فرزندشان مسوول جبران زحمات والدین نیست. اگر چه بچه‌داری بسیار سخت و گاهی طاقت‌فرساست و ترکیبی از لذت‌ها و ناراحتی‌هاست اما آنها از اینکه به وظایفشان درست عمل کرده و فرزندان سالم، عاقل و با درایت بار بیاورند احساس رضایت و خشنودی می‌کنند و از آنها توقع جبران ندارند.

واحد مشاوره توحید پسران